kassinaste külwab, se peab ka kassinaste leikama. — Leikuse-pühha pühhitsemine sadab siis sedda hinda ja kassu, et õppime sellega rahhul ollema, mis ja kuida issi, ja sedda mõda ka Jummal, meiega teinud, ja — parremat noud wotma.

Jummal kannab meie eest hoolt; agga innimene peab issi ka enese eest hoolt kandma. Jummal murrerseb meie ette ja annab korralist ilma, kastet ja wihma; agga sellepärrast ei pea innimene mitte holimataks jäma, waid kui moistlik loom ettearwama, mis ta teeb, ja mis wimaks sest saab tullema. Jummal annab leikust; agga kes ei külwa, ehk kes õiete ei külwa, se ei woi ka mitte leikada, ning tulleb sedda temma enese süiks anda, kui teiste rohke leikamiseaeg temmale leinamise ajaks saab. Kes rohkeste külwab, ütleb kirri; se peab ka rohkeste leikama. Jummal teeb meiega nenda, kuida meie teud wäert on, ja moedab õige moeduga iggaühhele, mis temma teninud, ehk kuida temma töed teinud: ühhele paljast semet, teisele kahhewõrt, kolmandale wiewõrt, neljandale kuewõrt ja mitmele kue-seitsme ja kümnewõrt. Tulleb selle pärrast üttelda: selle moeduga miska ommast käest olled moetnud, moedetakse sulle jälle. Sedda ennam omma töe kallal omma rammu, meelt ja moistust olled prukind ja selle peäle märkand, mis so enese ja teiste teädmisest hea ja tallus on, sedda parremine saab so töe kordaminnema, ja sedda suremat kassu sulle saatma.

Jummal on wäggew, ütleb Paulus, keik armurohkeste teile andma, et teie ikka keikis keigega rahhul ja rohked woite olla keige